

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 6/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti M. S. Group, a. s., Zvolenská cesta 15, Banská Bystrica, IČO 31586791, právne zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Petrikom, Ruttkaya Nedeckého 12, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 133/2018 z 23. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti M. S. Group, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti M. S. Group, a. s., Zvolenská cesta 15, Banská Bystrica, IČO 31586791 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namietala porušenie čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 133/2018 z 23. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že je výlučným vlastníkom nebytového priestoru v bytovom dome so súpisným číslom [REDAKOVANÉ] evidovanom na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] vedenom Okresným úradom Banská Bystrica, katastrálnym odborom (ďalej len „bytový dom“). V bytovom dome je zriadené Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoločenstvo“) v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bytoch“). Sťažovateľka ďalej uviedla, že 1. júna 2007 spoločenstvo znemožnilo napojenie vykurovacieho systému na centrálny zdroj tepla v bytovom dome, čím fakticky došlo k odpojeniu sťažovateľky od vykurovacieho systému. Sťažovateľka napojila vykurovací systém svojho nebytového priestoru na samostatný zdroj tepla – elektrický kotol, ktorým si zabezpečuje teplo aj teplú vodu.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla: „... *spoločenstvo nedodáva našej spoločnosti dodávky SÚV, TÚV ani tepla, napriek tomu vyhotovuje a doručuje našej spoločnosti vyúčtovania za jednotlivé roky, v ktorých nedodanie plnenia nezohľadňuje, resp. spoločenstvo napriek vykonanému dokazovaniu formou znaleckých posudkov v civilných konaniach tvrdí, že nám média dodáva a účtuje nám ich dodávky. Vzhľadom na absenciu skutočných dodávok médií, nie sme konečným spotrebiteľom.*

Na podklade nezákonných vyúčtovaní (voči ktorým všetkým sme podali námietky a sú predmetom civilných konaní pred príslušným súdom) sa uskutočnilo v dňoch 07. 03. 2014 do 09. 03. 2014 písomné hlasovanie vlastníkov bytov a nebytových priestorov v spoločenstve, ktorého predmetom bolo udelenie súhlasu na vykonanie dobrovoľnej dražby na nebytový priestor našej spoločnosti. Dražbou sa má uspokojiť pohľadávka z nárokov, ktoré nie sú právoplatne rozhodnuté, o výške a zákonnosti ktorých sú vedené súdne konania.“

3. Sťažovateľka podala na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) návrh prehlasovaného vlastníka podľa § 14 ods. 6 zákona o bytoch a ako žalovanú stranu označila spoločenstvo, nie jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Okresný súd rozhodol v prospech sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 15 C 1/2014 z 9. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 13 Co 125/2015 z 20. decembra 2016 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 13 Co 125/2015 z 10. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu napadla dovolaním na najvyššom súde žalovaná strana, teda spoločenstvo. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súde.

Najvyšší súd odôvodnil napadnuté uznesenie v podstate tým, že žalovanému spoločenstvu chýbala pasívna vecná legitímácia, a svoje rozhodnutie oprel aj o uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 194/2012 z 12. apríla 2012 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“).

4. Sťažovateľka porušenie práva na súdnu ochranu vidí v tom, že najvyšší súd nezohľadnil skutočnosť, že spoločenstvo bolo v bytovom dome zriadené na základe zákona o bytoch. V tejto súvislosti sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd aplikoval závery z uznesenia ústavného súdu v procesne odlišnej situácii. Sťažovateľka uviedla: *„... na uvedené skutočnosti dovolací súd nereflektoval, nevysporiadal sa s nimi, v čoho dôsledku je rozhodnutie nepreskúmateľné minimálne v tom, prečo aplikoval ustanovenia upravujúce pomery v bytovom dome bez zriadeného spoločenstva na prejednávajúcu vec, v rámci ktorej je v bytovom dome zriadené spoločenstvo. Týmto sa i názorovo (nepreskúmateľne a nesprávne) odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona a zásadne poprel ich účel a význam, resp. takéto rozhodovanie nie je dôvodné.“*

V súvislosti s porušením základného práva vlastniť majetok sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla: *«Postupom odvolacieho súdu bolo okrem práva na súdnu ochranu porušené aj naše právo vlastniť majetok, nakoľko v dôsledku porušenia práva na súdnu ochranu “získava” spoločenstvo reálnu možnosť vykonať dražbu nášho nebytového priestoru na základe nedôvodných nárokov z vyúčtovania preddavkov na služby*

spojené s užívaním nebytového priestore v spoločenstve, ktoré mu neboli počas celej doby (t. j. od roku 2007 až do súčasnosti) priznané.»

5. V závere ústavnej sťažnosti navrhovala sťažovateľka rozhodnúť o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia a odôvodnila to tým, že je stranou sporu aj v iných, na seba nadväzujúcich konaniach, ktoré závisia od rozhodnutia v teraz prejednávanej veci.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej ústavnej sťažnosti rozhodol týmto nálezom: „1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, čl. 20 ods. 4, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 13 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. apríla 2019 vo veci vedenej pod sp. zn. 6Cdo 133/2018 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. apríla 2019 vo veci vedenej pod sp. zn. 6Cdo 133/2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľkou označené referenčné normy

10. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

11. Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

13. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takeého rozhodnutia, ak zákon nestanoví inak.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

16. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že k porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť zrušujúcim uznesením najvyššieho súdu v dôsledku nesprávneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie, v čom sťažovateľka vníma nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením

17. Najvyšší súd posudzoval hlavne dovolací dôvod žalovanej strany, ktorá trvala na tom, že základná právna otázka, od posúdenia ktorej závisí predmetná vec, ešte v praxi dovolacieho súdu rozhodovaná nebola, a konštatoval prípustnosť podaného dovolania. Najvyšší súd teda pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu, a teda k právnenému posúdeniu veci odvolacím súdom. Najvyšší súd v podstatnej časti odôvodnenia napadnutého

uznesenia uviedol: „Právne úkony týkajúce sa domu, jeho spoločných častí, spoločných zariadení domu a príslušenstva sú spravidla právne úkony, ktoré v mene a na účet vlastníkov bytov realizuje správca alebo spoločenstvo vlastníkov vo vlastnom mene a na účet vlastníkov bytov alebo nebytových priestorov. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sa na uspokojenie svojich pohľadávok môžu dohodnúť prijatím rozhodnutia v zmysle (vyššie citovaného) ustanovenia § 14 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. vykonať záložné právo formou dobrovoľnej dražby. Hoci oni sami (vlastníci bytov) nerealizujú výkon záložného práva, záložnými veriteľmi sú vždy len oni. Totiž, ak je zriadené spoločenstvo, vykonanie dobrovoľnej dražby bytu a nebytového priestoru navrhuje predseda po prerokovaní v rade zhromaždeniu na schválenie (§ 7c ods. 2 písm. c/ zák. č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov) a ak správu domu vykonáva správca, potom on je oprávnený podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby bytu alebo nebytového priestoru v dome na uspokojenie pohľadávok podľa § 15, ak je schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov alebo nebytových priestorov (§ 8b ods. 2 písm. i/ zák. č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov). Ak sa teda vlastníci bytov a nebytových priestorov rozhodnú podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby na byt alebo nebytový priestor vlastníka (neplatiča) na uspokojenie splatnej pohľadávky, správca, resp. predseda spoločenstva sú povinní realizovať ich vôľu, čiže sú navrhovateľmi dražby, ktorí ale konajú v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na zabezpečenie ich pohľadávok. Záložnými veriteľmi sú vlastníci bytov a nebytových priestorov.

V preskúmvanej veci dovolateľ opodstatnene namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Táto nesprávnosť bola daná predovšetkým nesprávnou interpretáciou a aplikáciou právnej normy - viacerých ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.“

Iba na podporu svojho záveru najvyšší súd odkázal aj na uznesenie ústavného súdu a ďalej svoj právny názor vyvodil aj z citovanej odbornej literatúry (bod 21), podľa ktorej „... Tvorcom prejavu vôle, ktorý sa transformuje do podoby uznesení prijatých na schôdzach vlastníkov, sú totiž samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov prítomní na schôdzi alebo zhromaždení vlastníkov. Len oni teda môžu byť žalovanými subjektmi

v spore podľa ust. § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z., lebo len ich rozhodnutia ich právne zaväzujú, t. j. vyplývajú z nich práva a povinnosti.“.

18. Ústavný súd uvádza, že osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je (podľa obsahu ústavnej sťažnosti) zrušujúce rozhodnutie, čo znamená, že konanie v sťažovateľkinej veci (i keď dovolanie bolo podané žalovanou stranou) ďalej pokračuje pred okresným súdom. Sťažovateľka teda usiluje o kasáciu kasácie.

Ústavný súd v obdobnej veci už vyslovil uznesením sp. zn. I. ÚS 246/2012 zo 6. júna 2012 názor na odmietnutie ústavnej sťažnosti proti kasačnému rozhodnutiu dovolacieho súdu, podľa ktorého ústavná sťažnosť bola podaná predčasne, keďže „sťažovateľka bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom uplatniť ochranu označeného práva aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany tohto práva, ktorého porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu konania na okresnom súde, ktorý bude vo veci opätovne konať v súlade s názorom dovolacieho súdu“. Podobne ústavný súd odôvodnil odmietnutie ústavných sťažností aj v ďalších svojich rozhodnutiach v obdobných veciach (pozri III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014, II. ÚS 44/2019).

19. Ústavný súd stabilne vychádza z názoru, že jeho hlavnou úlohou je ochrana spravodlivosti a ústavnosti konania ako celku. Vzhľadom na to, že sťažovateľka sa môže za istých okolností domáhať ochrany svojich práv v konaní pred všeobecnými súdmi, je ústavná sťažnosť v tejto fáze konania predčasná. Takto formulovaný a postupne sa stabilizujúci názor (napr. aj vo veciach sp. zn. II. ÚS 285/2010, II. ÚS 387/2010, III. ÚS 508/2011, III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019) si pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto veci vyžaduje, aby ústavný súd skúmal, či právny názor vyslovený dovolacím súdom v napadnutom uznesení kladie v celej svojej šírke na ďalšie rozhodovanie v sťažovateľkinej veci záväznú požiadavku vedúcu k porušeniu označených práv sťažovateľky, ktoré by pri prípadnom neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia už neboli odstrániteľné.

20. Vychádzajúc z týchto úvah, ústavný súd posudzoval napadnuté uznesenie najvyššieho súdu predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i uznesenie dovolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým sa druhoінstančné rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a tiež jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach nielen procesného, ale i hmotného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení. Nerešpektovanie najmä týchto požiadaviek by pri neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej už nebolo napravitel'né. Ústavný súd skúmal i to, či postup dovolacieho súdu má pre sťažovateľku v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky.

21. Je pravdou, že najvyšší súd vyslovil záväzný právny názor, že „*žalovanému spoločenstvu v predmetnom spore chýbala pasívna vecná legitímácia*“, čo má nepochybne dopad na sťažovateľkou podanú žalobu, avšak je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľka má aj v rámci pokračujúceho konania na okresnom súde možnosť v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku obhajovať a brániť svoje v žalobe prednesené tvrdenia.

Pokiaľ sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nepreskúmateľné z dôvodu, že najvyšší súd aplikoval na daný prípad závery uznesenia ústavného súdu, ktoré sa týkalo procesne odlišnej situácie, ústavný súd uvádza, že z citovanej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd oprel svoj právny názor o samostatnú úvahu (body 16, 17) a iba na jeho podporu uviedol závery plynúce z uznesenia ústavného súdu (bod 18), ale aj z odbornej literatúry (bod 21).

22. Z už uvedeného a s poukazom na citované časti napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska svojho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne

vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval dovolanie žalovanej strany za prípustné, ako aj dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu. Rovnako tak výklad najvyšším súdom aplikovaných ustanovení nepopiera ich účel a zmysel a je potrebné ho považovať za ústavne konformný.

23. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o podanom dovolaní, odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým uznesením

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv hmotného charakteru podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy.

25. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením

26. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že označené články ústavy neobsahujú žiadne základné práva alebo slobody. O ich prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením

niektorého zo základných práv alebo slobôd. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľkou označených práv nemohlo byť porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia označených ustanovení ústavy.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4 K namietanému porušeniu čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením

28. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietala porušenie základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy. V ústavnej sťažnosti však absentuje odôvodnenie toho, v čom malo spočívať porušenie týchto základných práv podľa ústavy vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

29. Ústavný súd v tejto časti za závažný nedostatok ústavnej sťažnosti pokladá absenciu ústavnoprávne relevantného odôvodnenia, t. j. logického, kompaktného a dostatočne určitého odôvodnenia vo vzťahu k základným právam, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti domáhala. Inak povedané, v tejto časti sa ústavná sťažnosť vyznačuje absenciou zmysluplného a zároveň jednoznačného ústavnoprávne relevantného odôvodnenia opierajúceho sa o ústavnoprávne relevantné a logické súvislosti.

30. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd.

31. Ústavný súd preto v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

32. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. c) a g) zákona o ústavnom súde, nezaoberal sa ďalšími návrhmi (odloženie vykonateľnosti) v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu